

ledereen is mooi

Claudia Vanzegbroeck

*Schoonheid zit niet in perfectie, maar in de
kwetsbaarheid, de glimlach en de moed om
jezelf te laten zien.*

Claudia Vanzegbroeck

© Claudia Vanzegbroeck – Eerste druk – mei 2026

Herziene uitgave

Coverontwerp: Claudia Vanzegbroeck

ISBN: 978-94-0389-949-7

Uitgeverij : Boekendroom Publishing

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever en schrijver.

Hoofdstuk 1

Maandagochtend. De wekker zoemde door de vroege ochtendstilte. Ik rekte me uit en zwaaide mijn benen uit bed. Het voelde alsof mijn lichaam nog vastzat in een warme, zware slaap. Mijn ogen brandden. Mijn hoofd was mistig en elke beweging kostte moeite. Ochtenden hingen zwaar aan mijn lijf want mijn energie kwam pas uren later op gang. Ik slenterde naar de badkamer, liet wat fris water over mijn gezicht stromen en liep dan terug naar mijn kamer. Met een diepe zucht rukte ik mijn kleerkast open. Ik graaide tussen de tikkende kleeerhangers naar de rij zwarte broeken en trok er eentje uit. Van de plank griste ik de bovenste trui van de stapel. In een mum van tijd kleeedde ik me aan en maakte me klaar voor het werk.

Na een snel ontbijt nam ik de trein van Mortsels naar Antwerpen-Centraal.

De grote klok in het station vertelde me dat het bijna half negen was. Over precies een half uur werd ik op de redactie verwacht. Ik haalde snel koffie bij Starbucks en liep met mijn beker het stationsgebouw uit. In allerijl beende ik naar Gisella's. Het gebouw van het modeblad was gevestigd in een imposant gebouw, verscholen in een zijstraat van de Meir. Gelukkig was het niet ver.

Met al mijn kracht duwde ik de zware, glazen ingangsdeur open en holde naar de liften. Tot mijn grote opluchting kwam er net eentje aan. Met een borstkas die zwaar op en neer ging, stapte ik in en keek in de spiegel. Mijn mascara liep uit. Voordat de lift op de zesde verdieping stopte, veegde ik snel alles op en stapte uit. Door een labrynt van gangen met modern ingerichte kantoren en planten haastte ik me naar mijn werkplek. Ik

werkte hier nu meer dan drie jaar en hield van mijn baan. Ik was gek op nieuwe woorden en woordspelingen en probeerde met mijn teksten te doen wat ik niet kon met kleding... ze een unieke nuance geven.

We waren begin september en dan was er altijd veel werk. Mijn schouders zakten langzaam toen ik mijn parka aan de kapstok hing. Ik ging naast Emma zitten. Ze was een rasechte Antwerpse schone, met lange, steile zwarte haren tot halverwege haar rug en helderblauwe ogen die opvielen bij haar egaal bleke huid. Ze lachte altijd en was begaan met haar collega's.

Ik dacht terug aan onze eerste werkdag. Het klikte meteen. Eerst was het puur werk, later een hechte vriendschap. Vaak zagen we elkaar in het weekend.

Emma was senior redacteur, vier jaar ouder en had meer ervaring. Voordien werkte ze bij een plaatselijke krant en kende alle kneepjes van het vak. Dankzij haar leerde ik dagelijks bij.

Ik hing mijn jas aan de kapstok en zette mijn computer aan. 'Goedemorgen Emma.'

'Hoi, goed dat je er bent. Er is zonet een onverwachte meeting gepland.'

Ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Hoezo? Is er iets gebeurd?'

Emma ontweek mijn blik. Haar stoel schraapte over de vloer toen ze opstond. Zonder mijn vraag te beantwoorden streek ze haar rok glad en schoof haar stoel onder tafel.

'De vergadering begint,' zei ze kort. Haar stem klonk gejaagd. Het geroezemoes uit de open ruimte achterin zwol aan. Haar stappen klonken fors op het tapijt en mijn hart trommelde mee. Er was iets aan de hand.

Hoofdstuk 2

De vijftien redacteurs die hier al jaren werkten, namen plaats. De tafels stonden in een U-vorm opgesteld. Stoelen krasten zacht over de vloer, koffiekopjes tikten op de tafels en een lichte geur van koffie hing in de lucht. Iedereen wachtte op de komst van Patty Maessens, onze HR-manager. Emma en ik namen plaats aan de zijkant.

‘Weet jij wat er aan de hand is?’ fluisterde ik. Mijn stem smolt weg in het geroezemoes van ritselende notatieblokken.

Emma’s blik verstrakte en haar lippen klemden zich tot een dunne streep. ‘We horen het snel,’ zei ze zacht.

Op dat moment kwam Patty binnen. Ze was een kleine dame met korte blonde haren, keurig geknipt. Op haar neus prijkte een knalrode bril die haar gebloemde outfit sterk opfleurde.

Ze keek rond en nipte van de koffie die een assistent voor haar neerzette. Haar mondhoeken krulden op. ‘Ik zie dat het hele redactieteam aanwezig is. Goed zo.’

Ze vouwde haar vingers in elkaar en keek naar een dame van middelbare leeftijd die net de ruimte binnenkwam. De vrouw had kort grijs haar en droeg een mantelpakje met bijpassende blouse en hoge pumps. Op haar neus prijkte een ovale bril.

Glimlachend schoof ze naast Patty en liet haar strakke blik over ons glijden. Patty antwoordde met een warme knik en richtte zich dan tot de groep. ‘Collega’s, mag ik jullie voorstellen. Deze opmerkelijke verschijning naast mij is niemand minder dan Mimi Leisure. Hoofdredeur van onze afdeling in New York City.’

Mimi glimlachte warm. Haar ogen fonkelden toen ze naar Patty keek.

Mimi heeft de afgelopen jaren uitstekend werk verricht en ons tijdschrift in de Verenigde Staten tot een groot succes gemaakt. Jammer genoeg besloot ze ermee te stoppen. Het was een persoonlijke keuze, waar niet iedereen achter stond, maar waarvoor we begrip kunnen opbrengen. Ik geef haar het woord.'

Patty gebaarde naar de plek waar Mimi had gestaan en schoof naar een stoel iets verderop. Mimi zette zich in het midden van de zaal. Haar zelfverzekerde blik gleed over alle personeelsleden en bleef even op ieder van ons hangen.

'Beste redactiemedewerkers. Jullie zijn een uitstekend team. Omdat Gisella New York een kersverse richting wil inslaan, dachten we eraan een nieuwe hoofdredacteur vanuit dit filiaal aan te stellen. Het is de bedoeling de Europese en Amerikaanse modestijlen te combineren. De oprichtster, Gisella Peterson, wil een innovatieve look creëren. Daarvoor heeft ze mensen uit Europa nodig die willen bijdragen aan dit unieke project.'

Er klonk onrustig geroezemoes in de zaal. Teamgenoten keken elkaar aan en fluisterden. Mimi klapte in haar handen en maande aan tot stilte.

'Collega's, in het verleden stelden we al enkele medewerkers aan om ons te vergezellen naar the city that never sleeps. Nu is het tijd voor een hoofdredacteur die alles in goede banen gaat leiden. Met andere woorden... iemand die mij gaat opvolgen. Daarvoor hebben we een persoon op het oog met veel ervaring en een klare kijk op de dingen. Patty en ik hadden het er al uitgebreid over. Ik geef haar nu het woord.'

Patty stond op en glimlachte zelfverzekerd. 'De medewerker die Mimi gaat vervangen is niet alleen een creatieve duizendpoot, maar ook een grensverleggende schrijfster.'

Fluisteringen stegen op. Patty knikte. 'Het is inderdaad een dame. Iemand die alles tot een goed einde kan brengen, zelfs onder extreme stress. Eerst twijfelde ze, maar dat is nergens voor nodig.'

Mijn ogen schoten naar Emma. Haar wangen gloeiden. En toen hoorde ik het... 'Emma Smet, wil jij Mimi vervangen voor ons filiaal in New York?'

Emma stond op en slikte. 'Dat wil ik bijzonder graag. Eerst twijfelde ik, maar na lang nadenken beseftte ik dat ik deze uitdaging moest aannemen. Naar de Verenigde Staten verhuizen is een grote stap, maar ik neem het aanbod aan.'

Een golf van applaus vulde de zaal. 'We gaan je missen!' riep iemand.

'Er is niemand geschikter dan jij!' klonk een mannenstem.

Ik zat er als verdoofd bij. Mijn lippen waren op elkaar geperst en mijn handen lagen koud en stijf op mijn schoot. Mijn gedachten draaiden alle kanten op. In één moment verloor ik mijn beste vriendin. Dag na dag hadden we samen moeilijke uurtjes doorstaan. Ze was mijn steun en toeverlaat, op het werk en daarbuiten. En nu ging ze weg. Zo plots. Waarom had ze me er niets over gezegd?

Hoofdstuk 3

De meeting was voorbij. Geschuifel van stoelen galmde door de ruimte. Emma werd omringd door de redactieleden en Mimi. Hun stemmen en gelach mengden zich tot een zacht gemurmel. Patty knipoogde naar haar en verliet met snelle tred de vergaderruimte. Het kraken van haar schoenen deinsde zachtjes weg. Ik bleef met mijn rug tegen de wand van de vergaderzaal staan. Mijn hersenen werkten aan een stuk door. Nee, niet Emma. We hadden het zo goed samen.

Ik schuifelde terug naar mijn plek en begon aan een nieuw artikel dat tegen vanavond moest klaar zijn. Mijn vingers gleden over de toetsen, maar ik had moeite om me te concentreren. Het besef dat mijn beste vriendin naar de andere kant van de wereld zou verhuizen, kwam hard aan. Mijn borstkas voelde strak en zwaar. Mijn ogen werden vochtig en dwongen me te stoppen.

Een halfuurtje later kwam Emma eraan. Ze klemde haar kiezen op elkaar en ging zitten.

‘Sorry, Kim, ik had Patty beloofd er met niemand over te praten.’

Ik draaide mijn stoel naar haar toe en slikte. ‘Dat kan ik best begrijpen. Jij bent erg goed in wat je doet. Je verdient dit en ik zal je missen. Voor hoelang ga je?’

‘Om te beginnen voor een jaar. Dan zien we hoe het verder loopt. Het is een grote stap met een enorm risico. Als ik niet slaag voor mijn opdracht betekent dit meteen ontslag. Terugkeren is geen optie.’

Mijn mond viel open. ‘Dus je komt nooit meer terug naar deze vestiging?’

‘Nee, dat waren de consequenties, maar die neem ik er graag bij. Het is een hele uitdaging. Ik hoop dat je een beetje blij voor me kunt zijn.’

‘Natuurlijk ben ik dat, maar het komt hard aan.’ Ik schudde mijn hoofd en stond op. ‘Sorry. Geef me even de tijd om te bekomen.’

Zonder te weten waar ik naartoe ging, leidden de gangen me naar de toiletten. Met een hart dat klaarstond om uit mijn borstkas te springen, klapte ik de toiletbril naar beneden en ging erop zitten. Ik drukte mijn handen tegen mijn slapen en hield mijn hoofd naar beneden. Mijn god, Emma. Natuurlijk gunde ik haar die baan. Ze verdiende een nieuwe kans. Wellicht zou ze slagen in haar opdracht, maar dat betekende dat ik haar nooit meer ging zien.

Daarnaast beleefde zij mijn grote droom. Ook ik had altijd graag naar New York willen gaan. Het was een kinderdroom. Maar het bleef bij dromen. Dit voelde als een koude douche die keihard over mijn lichaam stroomde. Nooit had ik gedacht dat mijn kinderlijke wens door mijn beste vriendin zou worden ingevuld. Ik pinkte een traan weg, snoot mijn neus en stapte naar buiten. Met opeengeklemden tanden waste ik mijn handen, sprenkelde wat water in mijn gezicht en ging terug naar mijn werkplek.

Emma's plek was leeg. Ik keek om me heen. In de hoek van het kantoor zat ze te praten met Patty, die plots strak naar mij keek. Ik wendde mijn hoofd af en begon te typen. Ik moest mijn verstand op nul zetten en ervoor zorgen dat ik goed werk bleef leveren. Anders zou ik op een dag mijn ontslag krijgen. Zo goed ik kon, ordende ik mijn gedachten en maakte enkele notities. Ik herlas mijn verhaal en merkte dat ik belangrijke woorden was vergeten. Hoe kon het anders na zo'n nieuws?

Na enkele minuten zat ik eindelijk geconcentreerd te typen toen ik plots voetstappen achter me hoorde. Ik vermoedde dat het die van Emma waren, maar ik deed of ik het niet opmerkte en ging gewoon door. Als ik de woorden, die in mijn hoofd hingen, niet meteen intikte, zou ik alles weer vergeten.

Emma legde haar hand op mijn arm. 'Kim, we moeten praten. Ik heb het gevoel dat je boos op me bent.'

Ik draaide mijn stoel naar haar toe. 'Ik ben niet boos. Alleen geschrokken.'

Emma slaakte een theatrale zucht. 'Ik weet het. Ik praatte er met Mimi over. Ze weet dat we beste vriendinnen zijn. Wil je eventjes meekomen?'

Mijn ogen sperden zich open. 'Waarom? Dit hoeft zij toch niet te weten? Dit is tussen ons.'

Emma's mondhoeken krulden op. 'Dat denk ik niet. Kom mee.'

Ze draaide zich om en liep voor me uit. Haar passen klonken vast en doelgericht. Ze wachtte telkens tot ik bij haar was. Uiteindelijk had ik geen keus en volgde haar. In de vergaderruimte stond Patty ons op te wachten. Ze glimlachte en stak haar hand naar me uit. 'Hey Kimberley, alles goed?'

'Prima. Dank je. Wat kan ik voor je doen?'

Patty's glimlach werd breder. 'Je klinkt altijd zo professioneel,' zei ze zacht, maar ik weet dat dit erg moeilijk voor je is.'

Ik slikte en voelde mijn maag samenkrimpen. 'Ja, dat is zo.'

Patty knikte en gebaarde naar een stoel. 'Ga zitten.'

Voorzichtig liet ik me zakken. Mijn rug hield ik recht en mijn handen legde ik strak op mijn schoot. Mijn adem stakte gespannen.

'Kimberley, we waren altijd zeer tevreden over jou.'

Oeps... Nu kwam het. Meestal wanneer iemand begon met een positieve boodschap volgde daarna een negatieve. Hemeltje, werd ik ontslagen?

‘Wat is jouw antwoord hierop, Kimberley?’

Ik knipperde terwijl mijn onderlip trilde.

‘Het spijt me, ik hoorde niet wat je zei. Ik was in gedachten verzonken. Sorry, dit is niet mijn gewoonte.’

Tot mijn grote opluchting kon Patty er om lachen. ‘Ik begrijp het. Ik weet dat jij en Emma onafscheidelijk zijn. Als jullie samenwerken, zijn jullie een uitstekend team en dat wil ik zo houden.’

Hoofdstuk 4

Wat? Had ik dat goed gehoord? Zou Emma dan toch niet naar New York gaan? Rillingen gleden als koude draden over mijn onderrug. Ik keek naar Emma, maar haar blik was strak.

Wat had dit gesprek te betekenen?

‘H...hoezo, w... wat bedoel je precies?’

Patty verbreedde haar glimlach. ‘Dat jij meekunt naar New York. Jij en Emma zijn twee handen op één buik en dat werkt. Onder min of meer dezelfde voorwaarden.’

Ik sperde mijn ogen open. ‘Ik hoorde al dat terugkeren naar Antwerpen geen optie is als dit project zou mislukken?’

Patty knikte. ‘Dat klopt. Maar voor jou zijn er speciale eisen. Je bent een uitstekende redacteur. Als je slaagt krijg je een bevordering tot senior redacteur, wat een hele verantwoordelijkheid betekent. Zeker in New York. Daar staat tegenover dat je hoogwaardige en impactvolle content moet blijven schrijven. En... ik wil dat je je anders gaat kleden. Als je aan deze voorwaarden niet voldoet, vlieg je eruit. En nee, terugkomen is geen optie. Elke uitdaging heeft nu eenmaal ook haar schaduwkant.’

Haar woorden sijpelden naar binnen. Hoe graag ik ook wilde opspringen om haar te omhelzen, ik kon het niet. Was dit een middel om van me af te raken?

Mijn rug stond recht, mijn gezicht neutraal, zonder emotionele uitspattingen. Mijn glimlach bleef uit. ‘Ben je tevreden over mijn werk?’

Patty kwam voor me staan en legde haar handen op mijn schouders. ‘Ja, ik ben erg onder de indruk van jou. Anders zou je deze kans nooit krijgen.’

Mijn blik ging van Patty naar Emma. Haar mondhoeken krulden omhoog, langzaam en onzeker. Toen drong het tot

me door. Ik mocht voor mijn werk naar New York. Ik sloot mijn ogen en voelde de koele lucht door mijn longen stromen. Voorzichtig legde ik een hand op Emma's arm, wees naar mezelf en glimlachte aarzelend. 'Wij samen?'

Emma knikte. Tranen glinsterden in haar ogen. Ze stak haar armen uit en trok me stevig tegen zich aan. 'Wij gaan samen naar New York.'

'W... wanneer v... vertrekken we?' fluisterde ik.

'Volgende week. Patty zorgde al voor vliegtuigtickets. Alle onkosten worden door de firma vergoed. Kim, dit is een geweldige kans voor ons allebei.'

Pas nu drong het tot me door... dit was een uniek aanbod, iets wat anderen niet zomaar kregen. New York, een wereldstad waar ik altijd van had gedroomd. Mijn ultieme droom ging in vervulling en dat dankzij mijn werk.

Patty legde haar handen op de mijne en hield haar blik naar beneden gericht. 'Kimberley, luister goed. Ik weet dat je niets om uiterlijk geeft. Maar in deze sector kun je er niet onverzorgd blijven bijlopen. Met deze zwarte, nietszeggende trui en broek die je elke dag draagt kun je ons bedrijf niet vertegenwoordigen. We zijn een toonaangevend modeblad met een internationaal lezerspubliek. De mensen die voor ons werken moeten niet alleen uitstekende artikels kunnen schrijven en een creatieve duizendpoot zijn, maar ook stijl en uitstraling hebben. Denk aan alle eisen. Afgesproken?'

Ik ademde diep in en knikte. 'Ja natuurlijk, dat begrijp ik, maar mag ik je iets vragen?'

'Uiteraard.'

'Patty... met alle respect,' stamelde ik. Mijn handen gleden plakkerig langs mijn dijen. De lucht tussen ons leek dikker te worden en ik ademde moeizaam uit. 'Waarom wil je me veranderen? Andere kleding wijzigt toch niets aan mijn schrijven? Patty, ik respecteer jouw mening, maar ik

ben wie ik ben. En daar voel ik me goed bij. Het spijt me... maar ik ga mijn kledingstijl niet aanpassen.

Patty's ogen gleden scherp en meedogenloos over me. 'Zoals je wil, lieve Kim. Ofwel kies je voor een nieuwe look en promotie of je gaat niet naar New York en blijft hier als redacteur zonder vooruitzicht. De keuze is aan jou.'

Hoofdstuk 5

Het vliegtuig dreunde zacht onder ons. Ik sloeg mijn handen voor mijn gezicht en liet ze talmend over mijn ogen glijden. Emma legde haar hand op mijn onderarm. 'Kim, hoeveel collega's zouden niet in jouw plaats willen zijn? En... je krijgt er gratis stylingadvies bovenop.'

Ik schudde mijn hoofd en voelde mijn vingers tintelen. 'Ik word hiermee overrompeld.'

Emma's ogen glinsterden. 'Ik help je. Ik ken een uitstekende styliste in Brooklyn die jou zeker gaat kunnen adviseren.'

'Wie dan?'

'Stacey London. Zij is de allerbeste.'

'Is ze dat?' De onverschilligheid in mijn stem was nu overduidelijk. Ik beet op mijn onderlip en probeerde mijn ontgoocheling te verbergen. Terwijl we boven de wolken zweefden werd de lucht in de cabine elke seconde drukkender. Ik hapte moeizaam naar adem en liet mijn borstkas omhoogkomen.

Emma schudde aan mijn onderarm.

'Kim, dankzij jouw talent en je prachtige persoonlijkheid, ben jij de allerbeste vriendin die ik ooit had. Niets was je te veel. Je was er altijd voor me, zelfs in stresserende tijden was het nooit erg als je moest overwerken. Daar kon ik je iets voor teruggeven. Patty ging meteen akkoord nadat ik het haar voorstelde.'

Mijn ogen sperden zich open. 'Heb jij haar dit gevraagd? Dus ze wilde me niet ontslaan?'

'Natuurlijk niet, gekkie. Ik kon jou toch niet in de steek laten?'

Pas nu drong alles door. Het was dus Emma die ervoor had gezorgd dat ik mijn grote droom kon realiseren. Al had

ik niet verwacht dat er zo'n negatieve voorwaarde aan vasthing.

Nadat we de douane waren gepasseerd, haalde ik opgelucht adem dat we de lange rij wachtenden snel hadden weggewerkt. Zelfs de irisscan en vingerafdrukken gingen vlot. Toen de douanebeambte me vroeg of ik voor het werk of plezier kwam, moest ik eventjes slikken.

'Business,' antwoordde ik met een fijn stemmetje. Maar we waren erdoor.

New York lag aan onze voeten. Een droom die werkelijkheid werd. Mijn hart klopte als een bezetene. We wandelden met onze koffers achter ons aan en keken naar het overaanbod aan vlaggen.

'Ongelooflijk, zelfs iemand met geheugenverlies wordt eraan herinnerd in welk land hij zich bevindt,' merkte ik op.

'Ja, ze kunnen er iets van. De Amerikaanse vlag is mooi en heeft prestige.'

We keken om ons heen terwijl we ons een weg baanden naar de uitgang. Onze ogen volgden reizigers met koffers die over de glanzende vloertegels gleden. Toen we de automatische deuren uitliepen, sloeg de frisse buitenlucht ons in het gezicht, vermengd met de geur van uitlaat en koffie van de straatcafés. Het rumoer van taxi's, claxons en voetstappen vulde mijn oren terwijl we een felgele taxi aanhielden. De stoelen waren warm en zacht en de bekleding voelde soepel. Ik keek door het raam. Terwijl de neonlichten, de gevels en de wolkenkrabbers, voorbijgleden bracht de taxi ons dieper in het hart van Manhattan.

'Onze verblijfplaats bevindt zich op korte afstand van het hoofdkantoor. Dat bespaart ons veel tijd, want we hoeven zelfs geen metro te nemen,' vertelde Emma.

'Heerlijk! Ik ben van plan zoveel mogelijk te voet te gaan. Ik moet echt meer bewegen.'

Emma keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan.
'Hoezo?'

Ik glimlachte en voelde een lichte warmte in mijn wangen. 'Voor mijn gezondheid. Mijn arts zei me al vaker dat ik te lang achter een scherm zit. Zijn advies neem ik alvast mee.'

Emma rolde met haar ogen en draaide haar hoofd naar het raam. Ik liet mijn blik over de stad glijden terwijl de taxi door de Holland tunnel gleed, die New Jersey met Lower Manhattan verbond.

Toen we weer daglicht zagen, sperde ik mijn ogen open. 'Mijn god, Emma. Kijk! De skyline van Manhattan! Ik heb dit beeld al zo vaak op televisie gezien, maar nu zijn we hier echt. Dit is fantastisch!'

Enthousiast klapte ik in mijn handen. Een onbedwingbare lach rolde over mijn lippen en kriebelde in mijn borst. De wolkenkrabbers torenden eindeloos boven ons uit, glanzend in het zonlicht. Hun ramen fonkelden als spiegels die de hemel en de stad tegelijk weerspiegelden. Het voelde alsof ik midden in een filmdecor stond, maar dit was tastbaar en echt. De stoelen onder mijn handen trilden lichtjes door de energie van de taxi en het zachte geruis van de motoren vulde mijn oren als een opzweepend ritme. Een stroom adrenaline schoot door mijn aderen. Mijn hart bonsde zo hard dat ik het bijna in mijn keel voelde. De geur van asfalt, gemengd met de scherpe aroma's van koffie uit de cafés langs de straat en het warme zonlicht dat door het raampje op mijn gezicht viel, deden alles intens en levensecht aanvoelen. Manhattan pulseerde van ambitie en energie. Ik voelde het in elke vezel van mijn lichaam. Even leek het alsof alles mogelijk was en mijn creatieve vuur borrelde op.

Emma's lach vulde de taxi. 'Wauw Kim, zo enthousiast zag ik je nog nooit'

Ik sloeg mijn handen voor mijn ogen en liet ze langzaam zakken. 'Ik kan amper geloven dat ik hier ben. Niet iedereen krijgt de kans om dit te zien.'

Emma gaf me een aanmoedigend schouderklopje. 'We gaan er het allerbeste van maken. Jij en ik.'

We duwden onze vuisten tegen elkaar. Een vonk van verbondenheid nestelde zich in mijn hart. Snel pakte ik mijn zakdoek uit mijn jaszak en depte mijn opkomende tranen. Het waren tranen van geluk, want pas nu besepte ik wat voor een unieke kans ik had gekregen.

Een donkere schaduw rees boven de straat op. Ik keek door het raam omhoog en voelde mijn adem stokken. 'Kijk, de Empire State Building en daar... de Chrysler Building! Deze laatste is mijn topfavoriet!' riep ik met een sterke trilling in mijn stem.

Ik bewonderde de schitterende Art-Decostijl van de Empire State Building. Elk detail glinsterde in het zonlicht. Ik draaide mijn raam open. De stad leek mijn gedachten te grijpen en alle beslommeringen uit mijn hoofd te blazen. Het geroezemoes van mensen, het getik van schoenen op het trottoir en de geur van asfalt vulden mijn zintuigen. Ik voelde een lichte tinteling van opwindning door mijn benen trekken. In deze bruisende wereldstad zou mijn schrijfwerk alleen maar schitteren. Ik was geïnspireerd door elke glans, elke straat en elk gebouw om me heen en bewonderde de verschillende architecturen die naast elkaar waren opgetrokken. Hier kon alles en mocht alles. Deze stad liet je meteen alle beslommeringen vergeten. Ik wendde mijn blik niet meer af en zag mezelf al door de straten lopen met een Starbucks-koffie in mijn hand, op weg naar het werk. New York liet harten sneller slaan. Een plek waar dromen werden gerealiseerd. Niet voor niets werd het de stad van The American Dream genoemd. Ik was klaar om te starten aan een nieuwe toekomst. Al was het eentje die nog erg onzeker was.

De taxichauffeur stopte voor een groot appartementencomplex in 42nd Street. Het gebouw had wel zestig verdiepingen. Hemeltje, dit was hoog. Zo'n imposant bouwwerk had ik nog nergens gezien. Ik stond er met mijn hand boven mijn ogen naar te kijken, toen Emma me uit mijn dromen haalde.

'We moeten naar binnen. Hier, neem je koffer.'

Ze gaf de taxichauffeur een fooi en nam met een brede glimlach afscheid.

'Dank je wel,' riep ik hem na. Hij stak zijn hand op en vertrok.

Duizenden lichtjes flikkerden om ons heen. Ik had ogen te kort om deze drukke pracht te aanschouwen. Op de achtergrond klonk het geloei van politieauto's en aan de overkant steeg stroom uit de straat op. Even verderop lag het museum van Madame Tussauds. Overal waren koffiebars en kleine eettentjes. Heel anders dan de rustige buurt in Morsel waar ik met mijn ouders samenwoonde. Weemoed steeg op als een knoop van warmte en pijn in mijn borst. Dit was de keerzijde van de medaille... mijn ouders, ik miste ze nu al, maar hun steun voelde ik in elke vezel van mijn lichaam.

'Het is hier inderdaad geweldig,' zei Emma met vrolijke stem.

'Ja, alles is dichtbij,' fluisterde ik. We sprongen een gat in de lucht. 'New York City, here we come!'

Maar terwijl de stad langs ons heen raasde, voelde ik ineens een trilling. Een trilling van iets nieuws. Een mengeling van angst en opwindende die mijn borstkas deed samentrekken. Dit was mijn kans, mijn droom... maar het besef dat ik het allemaal perfect moest doen en alleen verantwoordelijk was voor mijn stappen, deed mijn ogen prikken. Voor het eerst voelde ik het volle gewicht van de

keuze die ik had gemaakt en een stille traan gleed langs mijn wang naar beneden.

Hoofdstuk 6

Diezelfde avond gingen Emma en ik de stad in. We dineerden in een Chinees restaurant en maakten een wandeling over Times Square. De unieke verlichting en de mensenmassa waren indrukwekkend. De drukte stoorde me niet. Dit was New York zoals ik het verwachtte. De zachte avondlucht die langs mijn huid streek, liet me bruisen van energie. Alle geluiden om me heen klonken niet als een chaos, maar als een levend ritme. Taxi's die luid toeterden, het tikken van hakken op het trottoir, tientallen verschillende talen die mijn oren verwendeten... het was geweldig!

We bleven staan op de plek waar ieder jaar met Nieuwjaar de bekende bol naar beneden kwam. Alleen al het idee dat hier duizenden stemmen tegelijk aftelden, gaf me kippenvel. Overal om ons heen stonden toeristen. Camera's flitsen alle kanten op.

Aan de rechterkant hingen grote, verlichte posters van de voorstellingen die momenteel op Broadway speelden.

'Heb jij ooit een Broadway-musical gezien?' vroeg Emma.

'Nog nooit. Maar ik wil het al zo lang. Jij?'

'Absoluut. Dat gaan we zeker doen. Afgesproken?'

We gaven elkaar een high five en lachten.

The Naked Cowboy stond midden op Times Square alsof hij er thuishoorde. Zijn benen stonden wijd uit elkaar en zijn voeten bewogen soepel over het asfalt. Hij stak zijn ontbloot bovenlijf trots vooruit en duwde zijn schouders naar achteren terwijl hij lustig op zijn witte gitaar tokkelde. 'Hey ladies!' riep hij met een speelse klank in zijn stem. Hij produceerde een aantal bekende akkoorden en zong het lied 'I'm a believer' van The Monkees. Zijn imposante houding straalde zelfvertrouwen en showmanship uit. We

barstten in lachen uit. Emma gaf hem vijf dollar en trok me mee in de richting van het Fashion District.

‘Wat verderop heb je Macy’s,’ zei Emma, wijzend naar de straat waar de grootwarenhuisketen zich bevond.

‘Ik heb er al veel over gehoord.’

We liepen verder en lieten de drukte van Times Square langzaam achter ons. Het geroezemoes verminderde iets en de neonlichten maakten plaats voor een bonte mix van etalages, modewinkels en glanzende designermerken. We hielden halt bij een bronzen standbeeld van een garment worker in het Garment District. Op een kleine verhoging langs het trottoir zat de figuur gebogen over een klassieke stikmachine. Zijn handen lagen stevig op het toestel en zijn ogen waren strak op de naald gericht. Zijn voorovergebogen houding straalden concentratie, toewijding en vakmanschap uit.

‘Dit is echt mooi,’ zei ik terwijl mijn ogen nog even op het beeld bleven hangen.

Toen draaide Emma zich om en wees naar een strak gebouw dat glanzend in het avondlicht stond. Grote ramen weerspiegelden de neonlichten van de omliggende winkels en boven de ingang hing een minimalistisch bord met de woorden “Gisella New York”. Het licht speelde op de glanzende letters, waardoor de naam bijna leek te dansen. Het gebouw straalde ambitie, stijl en professionaliteit uit.

‘Onze toekomstige werkplek,’ ging Emma verder.

Het pand lag op een hoek van de straat en was niet zo hoog als de rest van de wolkenkrabbers. Het had slechts twintig verdiepingen.

Mijn mond viel open. Een warme rilling gleed over mijn ruggengraat. Ik voelde een lichte tinteling in mijn handen, een mengeling van opwindning en ontzag, terwijl mijn ogen telkens van de glanzende ramen naar het bord sprongen.

‘Hier gaan wij dus ons grootste deel van de tijd doorbrengen,’ sprak ik met bibberende adem.

Emma glimlachte breed en kneep zacht in mijn hand. Haar ogen glinsterden van enthousiasme. 'Kun je het geloven?' zei ze, terwijl ze om zich heen keek naar de glanzende etalages en de bedrijvige straat voor ons. 'Dit is alles wat we ooit wilden.'

We gaven elkaar een stevige knuffel en lachten. Ik was totaal overdonderd en kon nog altijd niet geloven dat ik dit echt mocht beleven.

'Zullen we koffie halen?' vroeg Emma.

'Graag, daar heb ik echt zin in.'

We liepen naar Starbucks, haalden onze koffie en slenterden met onze papieren bekertjes trots over straat. Toeristenbussen reden af en aan. Overal gebeurde wel iets. Het was druk maar aangenaam. Iets wat ik me bij ons amper kon voorstellen. Dit was New York en het voelde fantastisch hier te mogen zijn.

'Jij kent hier goed de weg,' merkte ik op.

'Ja, ik was hier al meerdere keren op vakantie. Eerst met mijn ouders en daarna alleen. De stad bleef me maar aantrekken en daardoor wilde ik altijd terug.'

Ik herinnerde me de vele periodes dat Emma er niet was. Nu kon ik me precies voorstellen waar ze zich bevond. Iedere keer kwam ze terug met een bron van inspiratie. Haar artikels lieten dat uitvoerig doorschemeren. Emma was een persoon die niet graag opviel, maar deed het toch door haar unieke talent. De manier waarop ze met mensen omging en daarbij zichzelf nooit uit het oog verloor, vond ik bewonderenswaardig. Ze was de zus die ik nooit had gekend. Mijn ouders kozen ervoor geen kinderen meer te krijgen na mams moeilijke bevalling van mij.

'Zie ons lopen met onze koffie,' zei ik zacht. 'Dit was een beeld dat ik me zo vaak voor ogen had gehouden. Wij beiden met een beker Starbucks koffie in onze handen. En nu gebeurt het echt.'

Emma glimlachte plots geheimzinnig. 'Denk je dat ze hier wel blij zullen zijn met onze komst?'

Een ijzige rilling liep over mijn rug. Wat als ze gelijk had...?

Hoofdstuk 7

We sliepen lang uit en recupereerden van de jetlag. Het modern ingerichte appartement was ruim genoeg voor zes personen. Er was een grote keuken met een aangrenzende woonkamer en een prachtige badkamer. In de kast lag een stapel zachte, witte handdoeken. Net als in een hotel werden ze door de conciërge van het complex opgehaald. Schoonmaken hoefden wij niet te doen, daar werd tijdens de werkdag voor gezorgd.

Ik liep naar het raam en staarde naar buiten. Op de achtergrond klonk het aanhoudende loeien van politieauto's. Onder mij strekte de stad zich uit in een wirwar van stijlen. Een modern gebouw stond naast een imposante wolkenkrabber, die weer grensde aan een pand met een oude verweerde gevel. De bouwstijlen pasten totaal niet bij elkaar en toch was dit wat New York City zo uniek maakte. De onwaarschijnlijke mix van architectuur vormde de perfecte energie van deze wereldstad. Ik kon er maar geen genoeg van krijgen.

Die dag trokken we eropuit. We wandelden door Central Park, stonden stil bij National September 11 Memorial & Museum, bezochten het beursgebouw en maakten een boottocht naar het Vrijheidsbeeld. 's Avonds keerden we moe maar voldaan terug naar het appartement. Morgen was het zover. Dan zouden we echt beginnen. Ik kon nauwelijks wachten op mijn eerste opdracht.

De volgende ochtend stonden we voor het gebouw van Gisella. Het complex had iets adembenemends, bescheiden en strak, bijna alledaags. Maar de sfeer die het uitstraalde

maakte het bijzonder. Het ademde ambitie, grenzeloze creativiteit en een stille belofte van onbegrensde mogelijkheden.

De glazen deuren schoven geruisloos open en boden toegang tot een warm en licht onthaal. Twee vriendelijke receptionisten zaten achter een glazen balie en glimlachten uitnodigend. Een van hen begroette ons hartelijk en schoof ons een badge toe.

‘U dient deze badge overal te dragen. Hij fungeert als toegangssleutel tot elke verdieping,’ zei de dame. We knikten, betraden de liften en gingen naar de vierde etage.

Toen de deuren opengingen, kwamen we in een immense inkomhal die omgeven werd door planten. Er hingen spots die de intrede bij het bedrijf een hartelijke look gaven. Een dame in een strak mantelpakje kwam naar ons toegelopen en stak haar hand uit. Ze had een kort maar krachtig kapsel en straalde niets dan zelfvertrouwen uit.

‘Goedemorgen. Zijn jullie de nieuwe collega’s uit België?’

‘Hi, dat klopt. Mijn naam is Emma Smet en dit is mijn collega Kimberley Adams.’

De vrouw knikte. ‘Ik verwachtte jullie. Momentje, ik bel Gisella.’

Emma en ik keken elkaar vragend aan. Dé Gisella? Dé oprichtster van dit bedrijf?

Mijn handen werden klam terwijl mijn hart aan één stuk door bonsde.

De receptioniste legde de hoorn op de haak. ‘Gisella verwacht jullie.’

Emma ging als eerste naar binnen. Haar schouders hingen laag en de manier waarop ze haar hakken op de grond zette, klonk zelfverzekerd. Ze lachte naar de mensen die voorbijgingen. Ik volgde haar met kleine, aarzelende

stappen. Het liefst wilde ik op mijn tenen lopen om niet op te vallen, maar ik vertrouwde op Emma's goede aanpak.

De kantoren waren opgetrokken in modern wit meubilair met een stijl die precies dezelfde was als in België. In de verte klonk geroezemoes. Er stonden kledingrekken. Een vijftal modellen waren aan het werk. Alle afdelingen liepen door elkaar. Wat me opviel was dat de computers vooraan stonden. Dit moest de plek van de administratie zijn. Achteraan vonden fotoshoots plaats. We liepen naar een uithoek van het gebouw en kwamen bij de redactie terecht. Daar zagen we Mimi. Ze stond op en begroette ons hartelijk.

'Hello, welkom collega's. Ik ben hier om jullie rond te leiden en alles duidelijk te maken. Dit wordt jullie nieuwe werkruimte.'

Ze gebaarde naar twee lege werkplekken die vlak naast elkaar lagen. De compartimenten waren gescheiden door lage panelen. Rondom stonden hoge, weelderige planten die voor een rustige, groene sfeer zorgden. Ze filterden het licht en gaven een gevoel van geborgenheid, alsof we in een kleine oase stonden te midden van de bedrijvigheid. Het contrast met de rest van de verdieping was meteen voelbaar. Hier was het rustig. Een zachte sereniteit hing in de lucht, terwijl verderop het gefluister van stemmen, het klikken van muizen en het getik van toetsenborden een constante achtergrond vormden. Ik ademde diep in, rook de frisse geur van de planten en voelde de warme, uitnodigende energie van de werkruimte. Ik merkte dat mijn spanning langzaam plaatsmaakte voor nieuwsgierigheid. Hier zou ons avontuur echt beginnen.

Mimi draaide zich om en wendde zich tot een oudere dame in een stijlvolle outfit. De blauwe kleur paste perfect bij haar donkerbruine ogen.

'Mag ik jullie voorstellen, mevrouw Gisella Peterson die bekend werd door haar gekende wikkellijurk.'

Mimi deed een stap achteruit en maakte plaats voor Gisella. De oprichtster stapte naar voren en glimlachte vriendelijk. Haar blik ging meteen naar Emma. Ik liet mijn ogen over haar gezicht glijden en schatte haar ongeveer een jaar of zestig. De kracht in haar ogen liet mijn hart sneller slaan. Donkerbruine krullen hingen tot net iets voorbij haar schouders terwijl de natuurlijke make-up haar irissen mooi liet uitkomen. Naast haar stralende glimlach, verrieden de harde contouren van haar gezicht dat ze veel had meegemaakt.

‘Goedemorgen Belgische collega’s. Bevalt New York een beetje?’

‘Het is hier geweldig. We hebben er allebei erg veel zin in,’ sprak Emma in haar beste Engels.

Gisella knikte goedkeurend en richtte haar aandacht dan volledig op mij. Ze scande me langzaam van gezicht tot voeten, alsof ze elk detail noteerde. Een koude rilling liep over mijn rug toen ik de afkeer in haar blik voelde.

‘Jij bent Kimberley Adams, is het niet?’

Oeps, dat klonk helemaal verkeerd. Haar ogen gleden over mijn kleding en een warme gloed trok van mijn nek naar mijn wangen. Mijn hart sloeg een slag over, terwijl een onrustige kriebel door mijn buik trok. Had Mimi haar al over mij verteld?

Ik strengelde mijn vingers in elkaar en krulde mijn mondhoeken op. ‘Dit is een fantastische kans die ik graag wil gebruiken om hard te werken.’

Gisella nam mijn handen in de hare en kneep er zachtjes in. ‘Jij doet me aan iemand denken die ik goed heb gekend. Geloof in jezelf, Kimberley.’ Haar ogen gleden scherp en afkeurend over mijn outfit. Een lichte rilling trok over mijn ruggengraat. Ik begreep meteen dat shoppen hier geen overbodige luxe was.

Ik richtte mijn aandacht op Emma. Ze ademde rustig in en uit, haar schouders hingen losjes naar beneden, alsof de spanning van de kamer haar niet raakte. Elke beweging straalde kalmte uit. Zelfs haar blik voelde ontspannen, zacht en gecontroleerd.

Ik had de indruk dat ik hier enorm hoge prestaties zou moeten leveren. Dat joeg een huivering van angst door me heen. Niet alleen op werkgebied, maar vooral op het vlak van uiterlijk. Maar ja, je moest er wat voor over hebben als je een carrière wilde opbouwen. Het was alles of niets. Dat maakte Patty me al duidelijk. De onzichtbare kooi die altijd aanwezig was versterkte haar frame en benam me flink de adem. Hemeltje, waar was ik aan begonnen?

Hoofdstuk 8

Onze eerste werkdag verliep vlot. Gisella leidde ons rond en vertelde gepassioneerd over haar wereldwijd bekende winkels. Ze deelde verhalen over haar ervaringen en hoe vaak ze op ongenoegen was gestuit. Terwijl ze sprak, voelde ik haar ogen op mij rusten, scherp en doordringend en ik merkte hoe elk woord extra gewicht kreeg door haar aanwezigheid.

Rond zeven uur verlieten Emma en ik het gebouw.

Met loodzware benen slenterden we naar een kleine bistro om een hapje te eten. New York City was zoals altijd volop in beweging. De uitgaansbuurten triomfeerden om ons heen en nodigden uit tot een avondje stappen. Mijn spieren stonden strak als snaren en elke vezel in mijn lichaam gilde om ontspanning. Mijn hart bonkte in mijn borst, mijn adem kwam kort en onregelmatig, terwijl het besef dat ik dringend aan mezelf moest werken als een koude druk op mijn schouders bleef liggen.

Emma duwde de deur open en stapte naar binnen. Een warme walm van tomatensaus, versgebakken brood en een vleugje knoflook sloeg ons tegemoet. De kleine bistro was knus, met donkerhouten tafeltjes die dicht op elkaar stonden en stoelen waarvan de verf op sommige plekken was afgebladderd. Achter de toonbank tikten kopjes tegen elkaar en het zachte gebrom van een koffiezetapparaat mengde zich met gedempte stemmen van andere gasten.

We bestelden balletjes in tomatensaus met een glas wijn en lieten ons met afgezakke schouders onderuit zakken bij een tafeltje aan het raam.

‘Je ziet er moe uit,’ sprak Emma.

‘Ja, ik moet toegeven dat deze eerste werkdag veel indruk op me maakte.’

Mijn adem was nog iets versneld van de spanning eerder en een lichte gloed trok over mijn wangen. Emma nam een slokje en knikte. Een glimlach speelde om haar lippen. ‘Dat heb ik gemerkt. Vooral Gisella, is het niet?’

Ik zuchtte. ‘Inderdaad, ze is een sterke dame. Ik denk dat ze heel wat heeft meegemaakt in haar leven, maar dat ze nooit opgaf.’

‘Die indruk kreeg ik ook.’

De ober kwam eraan met onze borden die gevuld waren met warme, kruidige tomaten vermengd met een vleugje knoflook en oregano. De geur van gegaard gehakt drong mijn neus binnen. Een zachte damp kringelde omhoog en versterkte het aroma van versgebakken brood en gesmolten kaas. Mijn neus trok de hartige geuren gulzig naar binnen terwijl mijn maag meteen begon te knorren. De warme saus, rijk aan tomaat en kruiden, smolt samen met het zachte gehakt op mijn tong. Ik sloot mijn ogen en genoot. ‘Mm, dit is overheerlijk.’

‘We moeten shoppen,’ vertelde Emma.

‘Ja, merkte jij het ook?’

Ze glimlachte. ‘Inderdaad, de hint van Gisella was overduidelijk. Gaan we morgenvroeg bij Macy’s langs? We moeten pas later op kantoor zijn, dus dat komt goed uit.’

Mijn maag draaide zich om en een lichte druk pulseerde op mijn borstkas.

‘Ik vrees dat ik geen andere keuze heb. Al weet ik niet goed in welke kleren ze mij wil zien. Voor mij maakt het niet uit.’

Emma legde haar bestek neer. ‘Ik ga je helpen. Maak je maar geen zorgen’

Met een zucht van opluchting stak ik een hap in mijn mond, want ik wist dat ons shoppingavontuur snel voorbij zou zijn. Hoe eerder hoe liever.